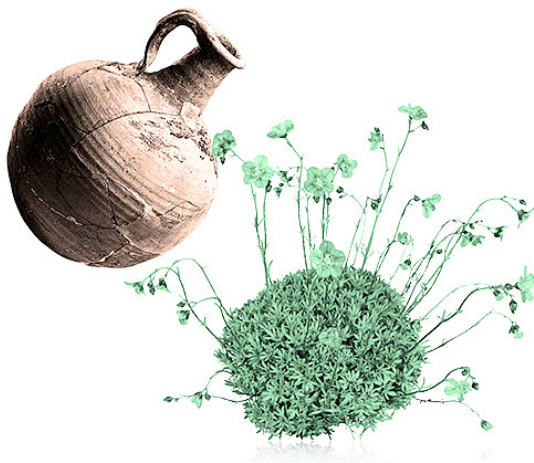

У адной жанчыны было два вялікіх гліняных збанкі. Адзін з іх быў з трэшчынай, праз якую палова вады па дарозе ад крыніцы да вёскі выцякала, а другі збанок быў цэлы.

Два гады жанчына пры-но-сіла сваім аднавяс-коўцам толькі паўтара збанка вады. Вядома ж, цэлы збанок ганарыўся сваімі дасягненнямі. А трэснутаму збанку было вельмі сорамна з-за сваёй недасканаласці. Ён быў вельмі няшчасны, таму што мог рабіць толькі палову таго, для чаго быў прызначаны.

Аднойчы ён загаварыў з жанчынай:

– Мне сорамна за сябе і я хачу папрасіць у цябе прабачэння.

– Чаму табе сорамна? † – Праз гэтую трэшчыну ў маім боку прасочваецца вада. Ты рабіла сваю працу, але з-за майго недахопу атрымлівала толькі палову выніку, – прыгнечана сказаў збанок.

Што ж адказала яму жанчына?

– Паглядзі на гэтыя кветкі каля дарогі. А ці заўважыў ты, што яны растуць толькі на тваім боку дарогі? Справа ў тым, што я заўсёды ведала пра твой недахоп. Кожны дзень, калі мы ішлі ад крыніцы, ты паліваў кветкі. На працягу двух гадоў я любавалася імі. Без цябе, проста такога, які ты ёсць, не было б гэтай прыгажосці.

Каб навучыцца любавання жыццём, трэба прыняць сваю ўнікальнасць і палюбіць сябе са сваімі недахопамі!